

Union champion!

Feest in het Dudenpark. Union verslaat Anderlecht in de Brusselse derby en blijft leider in 1A. © BELGA

Leven op negen na drie van de vier topers in wat de maand van de waarheid moest worden voor Royale Union Saint-Gilloise en bij uitbreiding de Jupiler Pro League: Union champion, zo ziet het er nu toch naar uit. Als Nielsen én Teuma én Lapoussin én Undav niet allemaal tegelijk een appelflawwte krijgen in de resterende wedstrijden van de reguliere competitie eindigt Union met genoeg punten in de plus om ook na de halvering in de play-offs overeind te blijven.

Niemand krijgt bij Union een voet tussen de deur, niet uit en niet thuis. Felice Mazzu heeft zijn geliefkoosde voetbal van bij Charleroi destijds niet geperfectioneerd met Union, zoals weleens wordt beweerd. Zijn filosofie is nog steeds dezelfde: niks weggeven achterin, alles uit het spel halen in het midden, de tegenstander ongemerkt slopen en hopen op een flits voorin. Alleen heeft hij nu betere spelers, voorin, in het midden en achterin. Zijn doelmannen bij Charleroi en Union zijn elkaars gelijke; niemand die ooit kon vermoeden dat ze zoveel moeilijke ballen zouden pakken. Op die vrije trap die Anthony Moris gisteren uit zijn winkelhaak ging halen blijven de meeste keepers in België aan de grond genageld staan.

Puristen van het voetbalspel zullen Union geen aanwinst vinden voor het Belgische voetbal en daarin hebben ze overschot van gelijk. Union is niet de ploeg die massa's op de been zal brengen in de bezeeke stadijns waar ze hun kunsten komen vertonen. Die kunsten zijn gebaseerd op een enorm loopvermogen, een groot hart in de duels en voetbal zonder veel franjes. Voor spektakel moet je niet bij Union zijn. Hou je daarentegen van de voetbalversie van Ultimate Fighting, dan zijn die elf uit het Dudenpark je ploeg.

Union is de meest linke ploeg uit de eerste klasse, maar stel je voor dat dit stelletje dravers volgend jaar - afgeroomd uiteraard, want die Denis Undav is nu al weg - de Belgische eer in de Champions League moet hoog houden. Vergeet maar al die Belgische coëfficiënt en het bijbehorende rechtstreeks ticket voor het kampioenenbal.

Dit gezegd zijnde, waar gisteren een gelijkspel ook had gekund, werd Union met eenzelfde gelijkspel eerder deze week bij Club Brugge erg slecht beloond voor wat het toonde. In die wedstrijd was Union duidelijk de betere. In an-

dere wedstrijden kreeg het dan weer te veel, zoals in Gent waar het werd weggespeeld maar Gent niks afmaakte terwijl Union uit anderhalve kans twee goals puurde. Dat is een kunst in een lagescoresport als voetbal. Mazzu heeft dat erg goed begrepen en al zijn ploegen pikken dat snel op.

De statistieken van Union spreken boekdelen. Club verstuurt de helft meer passes in het aanvallende derde van het veld dan Union, maar allebei schieten ze gemiddeld zes keer per wedstrijd in het kader. Net als Gent, dat uit dat overwicht 1,6 punten per wedstrijd haalt, tegenover 2,2 voor Union. Het interesseert Union niet om de bal te hebben. Gisteren kwamen ze met moeite aan een derde balbezit, maar schoten wel vijf keer tussen de palen tegenover drie voor Anderlecht.

Ze staan onderin voor balbezit, kamperen in de tweede kolom voor nauwkeurige passes, maar zijn superefficiënt, zowel voorin als achterin. Verdedigend staan ze samen met Gent het minste aantal schoten op doel toe (3,6 per wedstrijd), alleen heeft Mazzu vijf wedstrijden meer gewonnen dan Hein Vanhaezebrouck. Dit kan alleen in voetbal.

Het beste aan Union zijn de fans. Gisteren kregen de Anderlecht-spelers die het veld moesten verlaten zelfs een applausje. Het is dus bijzonder jammer voor de sympathieke fans van deze sympathieke club dat een eventuele titel voor Union niet wenselijk is. Het Belgische voetbal schiet geen meter op met een koloniale buitenpost van een meeloper uit de Engelse Premier League die kampioen wordt. Union champion is het failliet van het Belgische voetbalmodel.

Union zal de eerste Belgische landskampioen zijn met een buitenlandse eigenaar. Of hoe een hoogtepunt in de rijke geschiedenis van de traditieclub tegelijk een dieptepunt is in de geschiedenis van het Belgische voetbal. Dat mogen de grote clubs zich aanrekenen. In hun ijver om een vrijhandelszone voor voor niet-EU-transfers te vrijwaren hebben zij het kader gecreëerd voor die invasie van buitenlandse eigenaars. Tony Bloom en zijn kompanen en alle anderen toeteren dan wel dat ze de belangen van hun sympathieke Belgische filialen ter harte nemen, het enige wat hen interesseert is garen spinnen uit ongelimiteerde mensenhandel. Beloofd: als Union daadwerkelijk een nieuw stadion krijgt van zijn eigenaars volgt een bedevaart met boetedoening.

Het Belgische voetbal schiet geen meter op met een koloniale buitenpost van een Engelse meeloper die kampioen wordt